

LIBRIS

We know
books

Tudor Runcanu

**CUIBUL
BUFNIȚEI**

E I K O N

București, 2018

Cuprins

Capitolul 1	5
Capitolul 2	10
Capitolul 3	17
Capitolul 4	24
Capitolul 5	32
Capitolul 6	39
Capitolul 7	45
Capitolul 8	58
Capitolul 9	72
Capitolul 10	75
Capitolul 11	80
Capitolul 12	89
Capitolul 13	95
Capitolul 14	103
Capitolul 15	113
Capitolul 16	122
Capitolul 17	130
Capitolul 18	136
Capitolul 19	147
Capitolul 20	155
Capitolul 21	160
Capitolul 22	166

Capitolul 1

„Dacă infinitul nu face referire la ființă, infinitul nu există. Nu are nici un sens.” Gândul ăsta îi trecu prin minte lui Elias în momentul în care își privea degetele retezate de fierăstrăul circular. „Oricine nu înțelege lucrul ăsta, rămâne un mediocru toată viața.”

De data asta își retezase cele trei degete lungi ale mâinii drepte. Buricele îi stăteau aliniat pe masa plină de praf, între așchiile de lemn. Se așează pe pat. De undeva, de dedesubt, începu să se audă iarăși horcăitul câinelui, așa cum se tot auzea de vreo două săptămâni încoace, egal și destul de profund, semn că animalul putea să își dea duhul în orice clipă. De fiecare dată când i se întâmpla să își taie degetele, Elias rămânea câteva secunde uluit. Aștepta un firicel de sânge, oricât de mic și aproape instantaneu era străbătut de un frison puternic prin tot corpul. Era momentul să îi distragă atenția organismului, pentru că altfel lucrurile se pot prelungi supărător de mult. Se ridică atunci brusc și din doi pași ajunse lângă gramofon. Roti de câteva ori manivela cu mâna întregă și brusc încăperea se coloră de sunete. Nu foarte distincte toate. Pe placă se învârtea amenințător o muscă uriașă. Moartă probabil. Câinele horcăia tot mai puternic și Elias se gândi

să deschidă fereastra să intre mai mult aer. Afară, pe strada pietruită și aproape în pantă, se scurgeau din când în când grupuri de trecători grăbiți. De sus, pavajul părea incandescent. Altfel nu se explică de ce oamenii făceau salturi atât de mari, precum niște lăcuste ameteite de soarele torid al verii. Elias se lăsă pe coate în fereastră. Încerca să nu își facă vizibilă palma dreaptă. Nu avea de ce să mai dea și explicații acum. După o vreme, în colțul străzii își făcu apariția poștașul. Era interesant să îl vezi cum se apropie intrând pe porțile caselor pe o parte și pe cealaltă a străzii. Știa că se va opri și la el în scurt timp și așteptarea nu era deloc un lucru plăcut. Elias nu avea deloc răbdare. Sau poate urma să treacă mai departe fără să îi lase nimic, cine știe.

— Domnule Elias, nu ne binecuvântați astăzi cu o ploaie?, spuse scurt și aproape cântat poștașul, în timp ce agita în aer un plic alb.

De ce lucrurile par, uneori, atât de simple?, gândi Elias făcându-i semn omului să îl aștepte în stradă. Urma, oricum, să coboare. În momentul în care piciorul său drept ajungea pe prima treaptă de sus a scării de lemn, câinele țâșnea brusc de sub pat pentru a-și urma stăpânul. Așa se întâmplă și acum. Împleticit în blana mare și murdară, animalul ajungea mereu înaintea stăpânului său. Cursa asta scurtă, însă extrem de rapidă, părea să-l țină încă în viață, părea să îi împingă sângele către extremitățile reci. Elias mulțumi printr-o mișcare scurtă a frunții și apucă plicul cu stânga. Nu avea chef de vorbă. Își pierduse trei degete și ziua era total compromisă, orice s-ar fi întâmplat. Înapoi în camera sa ajunsese exact în momentul în care acul gramofonului se chinuia să treacă peste musca moartă de pe disc. Și, din încercarea asta, sunetele

nu mai aveau nici un fel de armonie. Ba chiar nici sunete nu mai puteau fi numite. Lăsa scrisoarea pe masă și se grăbi să oprească infernala mașinărie. Era iarăși liniște. Câinele se apucă să horcăie netulburat. Având doar mâna stângă validă, Elias apucă plicul cu dinții și își croi drum spre interior sfâșiind un colț de hârtie. Mai apoi cu degetul arătător lărgi gaura lăsând să cadă pe podea ceva ce părea a fi un fel de invitație, un cartonaș lucios având câteva rânduri scrise pe una dintre fețe. Se aplecă, apucă hârtia de jos și o apropie de ochi până când literele deveniră vizibile. Citi și reciti textul de mai multe ori. Era, întradevăr, o invitație pentru seara de sâmbătă la un joc de cărți, la reședința doamnei Olga. Săptămânal, acolo jucau cărți și uneori pierdeau sau câștigau bani câțiva domni și doamne din lumea bună a orașului. Cercul era select și mereu închis. Niciodată nu erau acceptați jucători noi. Trebuia să aștepti să moară câteunul, sau să plece în alt oraș, ca să se elibereze un loc. Grupul era fix. Șase jucători. Niciodată unul în plus sau în minus. La început, cu ani în urmă, toți cei șase erau refugiați de război, veniți în oraș cu o brumă de avere. Izolați imediat de comunitate, ei au găsit rapid mijlocul prin care să stârnească invidii și suspiciuni. Nimeni nu știa prea bine ce se întâmplă acolo. Obloanele mari de lemn ale ferestrelor erau trase imediat ce sosea și ultimul jucător, iar din stradă nu puteai auzi nimic. Absolut nimic. Circulau tot felul de legende cum că înăuntru, de fapt, s-ar întâmpla cu totul altceva. Poate ședințe de spiritism și vrăji, poate orgii de neînchipuit. Unii spuneau chiar că acolo se falsificau bani. Poliția nu s-a sinchisit să ancheteze serios cazul niciodată. Jucătorii vorbeau, oricum, foarte civilizată dacă erau întrebați și dădeau mereu asigurări că, sâmbătă de sâmbătă, la doamna

Olga nu se întâmplă nimic altceva decât un joc banal de cărți. După nouă sau zece ani, jucătorii au început să nu mai fie aceeași. Într-un singur an, trei dintre ei muriseră chiar în timpul unor jocuri mai aprinse. S-a zis că erau, oricum, bătrâni și ar fi murit, curând, dintr-o altă cauză. Locurile la masa de joc s-au ocupat imediat, chiar în sâmbetele următoare. Se intra, însă, doar pe bază de invitație.

Oare a mai murit cineva și de data asta?, se gândi Elias. Invitația, însă, nu îl surprindea deloc. Era obișnuit cu jocul de cărți. Fiind astrolog, obișnuia zilnic să amestece cărțile și să le citească. În fond, de la un punct, jocul ăla ar trebui să fie cam același lucru. Trebuie doar să citești corect semnele și să ai intuiția momentului următor. Problema era însă alta. Elias tocmai își tăiasse trei degete de la mâna dreaptă și, în starea în care era, lucrul ăsta putea reprezenta un dezavantaj major pentru un jucător de cărți. Se ridică și se îndreptă către dulapul din fundul camerei. Nu îi făcea deloc plăcere să meargă acolo. De data asta trebuia să evalueze mai bine situația. Ușa dulapului scârțâi scurt lăsând să se vadă înăuntru cele trei rafturi pe care își păstra protezele folosite. Avea mâini de schimb destule. Și drepte și stângi, însă nici una dintre cele pe care le-ar fi putut folosi pentru dreapta nu avea toate degetele. De fiecare dată când i se întâmpla un astfel de accident, nu se grăbea să își comande o proteză nouă și, eventual, și o rezervă. Alese finalmente una veche, dintr-un lemn urât care, între timp, mucegăise ușor, și își înlocui proteza proaspăt tăiată cu una care, chiar dacă părea insuportabilă, prezenta, totuși, măcar patru degete valide. Trebuia ca pe viitor să fie mult mai atent. Nici protezele pentru stânga nu erau întregi. Ultima dată își tăiasse stânga cu antebraț cu tot. Brațele originale nu

și le mai amintea foarte bine. Le pierduse demult și singurul lucru pe care îl regreta cu adevărat era un tatuaj pe care și-l făcuse cândva, pe vremea liceului. De când avea protezele își propusese de mai multe ori să refacă tatuajul, însă pentru lucrurile cu adevărat importante nu ai timp niciodată.

Capitolul 2

Timpul s-ar împărți altfel, dacă ar fi să îl măsurăm folosind drept cadrane cele două roți uriașe ale bicicletei domnului Cezar. Între două spițe apropiate ale roții nu se mai delimitează strict cele cinci minute. În plus ceasornicarul știa, roțile se învârt în sens invers acelor ceasornicului, dacă privești de pe partea stângă a drumului. Însă, fiecare drum înainte putea fi oricând și o întoarcere în timp, așa că domnul Cezar nu renunța niciodată la bicicleta sa. Deși avea mereu o roată puțin dezumflată, bărbatul o încăleca mereu plin de speranță și optimism. Și, poate vă întrebați, ce căutau acest om micuț și bicicleta sa uriașă la ora șase a dimineții pe străzile de piatră ale orașului. La fiecare șase săptămâni, orologiul turnului cu ceas trebuia verificat. Arcul său se oprea la cinci și patruzecișicinci, iar în maxim un sfert de oră el trebuia repornit din nou. Pentru a fi cât mai exact, domnul Cezar își lua de fiecare dată cu el radioul cu lămpi, pe care îl strângea puternic sub brațul mâinii stângi, în timp ce cu mâna dreaptă conducea bicicleta din ghidon. Pedala ușor, fără să accelereze. „Viteza e singura problemă pe care nu trebuie să ne-o punem în viață!” Întocmai astfel gândea micuțul ceasornicar în momentul în care, în lumina încă palidă a dimineții, îl zări pe

Elias sprijinind zidul bătrân al turnului cu ceas. Îl recunoscui imediat. Era îmbrăcat în paltonul mare și negru pe care a îl purta, de fiecare dată, atunci când ieșea în oraș. Împinse bicicleta în tufișul de lângă intrare și porni grăbit către treptele ce aveau să îl urce sus, la ceas. Cei doi bărbați se cunoșteau de ani buni, însă nu schimbaseră aproape niciodată mai multe cuvinte decât era necesar. Pentru fiecare dintre ei celălalt era o enigmă. Acum sosi probabil momentul să se cunoască mai bine. Domnul Cezar mormăi un salut scurt la care i se răspunse deasemenea nedeslușit. Pentru a-și găsi mai repede cheia de la intrare, ceasornicarul trebuia mereu să așeze radioul pe prima treaptă mare, de piatră, de lângă ușă. Însă, de data aceasta, îi întinse inconștient aparatul bărbatului de lângă el. Până sus, scara de piatră străbătea încăperi mici sau mari, pline de un aer închis, stătut, un aer care parcă se lipise definitiv de ziduri. Mecanismul ceasului aștepta aproape mut la ultimul nivel. Părea un animal mare și negru, care gâfâie după ce și-a alergat, vreme de șase săptămâni prada, fără să o prindă.

— Să pornim radioul!

Acestea au fost primele vorbe care s-au deslușit, în sfârșit, foarte clar în acea dimineață. Elias așază aparatul pe jos, căută cu privirea priza și îl porni. Din micuțul difuzor ieșea acum în încăperea un cântec vesel interpretat de o fanfară militară, de undeva, de departe.

— Trebuie să ne grăbim!

Domnul Cezar se apucă să tragă arcuțul uriaș. Pentru asta își folosea ambele mâini și uneori chiar întregul corp. În astfel de momente, chiar părea că răsuțește un pumnal în abdomenul fiarei. Iar fiara ucisă, pentru a câta oară, urma să

se trezească iarăși la viață. Odată începută operațiunea, nu avea voie să se oprească. Arcul trebuia tras aproape dintr-o singură mișcare. Trebuiau, mai apoi, fixate limbile ceasului. Lucrul ăsta nu era deloc greu, însă trebuia să fii extrem de precis. Așa că domnul Cezar aștepta cuminte ca ora exactă să fie anunțată la radio. Acordurile alămurilor se stinseră încet și crainica anunță, aproape absent, ora cinci, undeva în Luxemburg. Aici urma să fie șase. Și se făcu șase și în oraș, exact când era cazul. Domnul Cezar răsuffă lung și se așeză pe un scaun de lemn, invitându-l și pe Elias să facă același lucru pe scaunul alăturat. La radio se difuzau niște cântece ciudate. Nu semănau deloc cu cele pe care Elias le asculta la gramofonul de acasă. Tobele și chitățile electrice înlocuiseră brusc sobrietatea desuetă a alămurilor care tocmai se stinseseră. Ritmul era și el interesant, iar vocea solistului putea trece ușor ca fiind de-a dreptul caraghioasă.

— ăsta-i rock'n'rollul american! zise doct ceasornicarul. E la modă acum peste tot în lume. Am înțeles că se și dansează într-un alt fel. Cu muzica asta își încep oamenii ăștia fiecare dimineață. Sunt și femeii care cântă cam la fel! Dacă vrei mai stăm să ascultăm puțin, eu nu mă grăbesc nicăieri, mi-am cam terminat treaba pe ziua de azi.

Bărbații priveau radioul, uimiți de legătura care se crease între ei, tocmai datorită lui. Pentru domnul Cezar era ca și cum își împărțea, acum, o parte extrem de intimă a vieții sale, cu un om care mereu i se păruse interesant, dar pe care nu îl cercetase niciodată suficient. Avea șansa să tragă de timp și să afle mai multe acum. Știa despre Elias că e un tip cult, că își câștigă existența citind destinul oamenilor în stele și că ambele brațe și le pierduse, probabil, în război. Era, totuși, foarte puțin.

În încăperea se strecură brusc primul sfert de oră. Orologiul uriaș îl bătu scurt. O dată. Gongul, care se putea desluși foarte bine chiar și de pe dealurile îndepărtate, umplu încăperea de piatră ca un val de apă care nu te mai lasă să vezi nimic în jur. Elias se simți brusc ca un înotător dezorientat și își aprinse o țigară, fără să ceară voie. Pentru că, dacă ar fi întrebat, ar fi aflat că în preajma mecanismului fumatul era strict interzis, iar aceste reguli nu le stabilise domnul Cezar, firește. Era luni și singura problemă importantă din viața lui era invitația pe care o primise de la doamna Olga, cu o zi înainte. Trebuia să profite de moment și să îl întrebe pe omulețul din față ce să facă. Dar, pentru asta îi mai trebuia puțin curaj și, poate, încă o țigară. Nu era convins, însă, că îi cunoaște reacțiile foarte bine, nici el nu îl cercetase suficient. Probabil că domnul Cezar îl va întreba ce caută în dimineața aceea acolo. Ce putea să îi răspundă? Încă se simțea prea timid și se hotărî să nu mai scoată nici o vorbă. Domnul Cezar urma să rupă tăcerea. Cu siguranță chestiuni importante îl aduseseră pe astrolog acolo, atât de devreme.

— Mecanismul ăsta are aproape două sute de ani! se trezi domnul Cezar vorbind singur. Nu știu cum arăta cel de dinaintea lui, dar ăsta a venit de la Viena și nu s-a stricat niciodată.

Îi era clar că avusese destul curaj să spargă tăcerea. Ba chiar și răcoarea zidurilor de piatră dispăru dintr-o dată. Afară soarele răsărise de ceva vreme iar ziua începea promițător. Elias scotoci buzunarul cu mâna de lemn și apucă invitația pe care tocmai o primise, cu o zi mai devreme. Nu avea chef de introduceri așa că o întinse ceasornicarului. Moment în care îi fixă privirea, încercând să citească toate semnele frunții. Știa

că omul din fața lui nu îi va spune tot ce crede, așa că primele gesturi îi vor fi de folos.

— Trebuie să fii nebun ca să te duci acolo. Am auzit atâtea povești încât eu unul aș arunca hârtia asta la gunoi chiar acum. Atâta doar că nu am gunoi aici.

Elias bănuia că asta va fi prima reacție a ceasornicarului așa ca replica nu îl descurajă deloc. Probabil ceea ce urma să afle îi va fi, cu adevărat, de folos. Simți atunci că e momentul să pună prima întrebare.

— Cum a ajuns femeia asta la noi în oraș?

— Poate cu războiul... Era căsătorită, undeva, departe, cu un funcționar de la un tribunal. Când a venit vremea să fugă au ajuns aici. Lumea zice că trenul cu care a sosit avea un vagon numai cu lucrurile lor. A mai fost căsătorită o dată. Și al doilea soț i-a murit. A trecut ceva vreme de atunci.

Cam așa suna și povestea pe care o știa Elias. Un lucru era, însă, clar, oricât de cumsecade părea, domnul Cezar nu putea să afle mai multe de la oamenii pe care îi întâlnea zi de zi pe drumul său spre turn. Pe altcineva nu mai avea timp să întrebe, deși se gândi că ar putea foarte simplu să refuze invitația și să lase viața să curgă ca și până atunci.

— I-ai cunoscut pe oamenii ăștia?

— Pe amândoi. Erau cumsecade, deși în prezența ei abia dacă scoteau vreun cuvânt... Doi funcționari. Ultimul dintre ei cred că fusese și profesor. Era mult mai în vârstă decât ea și foarte bogat.

Radioul îi păru brusc lui Elias o chestiune extrem de interesantă. Habar nu avea că pe lume, oamenii pot cânta și în felul acesta. Nici acum nu putea să își explice de ce, în ani de zile, nu își cumpăraseră și el un aparat de radio. Muzica

asta, venită de departe, îi dădea brusc un sentiment plăcut. Orologiul bătu jumătatea orei. Elias împături cu grijă invitația și o puse la loc în buzunar. Pentru un om obișnuit, cu două proteze în loc de mâini, operațiunea asta putea părea dificilă. Pentru el era un exercițiu repetat de mii de ori, în ultimii ani.

— Iar îți lipsește un deget? întrebă domnul Cezar amuzat. Fierăstrăul circular e dat dracului să știi!

— Mi-au rămas destule!

Brusc, Elias realizează că, pentru un jucător de cărți, o mână sănătoasă era o chestiune absolut obligatorie. Dexteritatea te poate scoate din încurcătură chiar și atunci când cărțile nu te ajută cu nimic. Dacă va accepta invitația, nu va putea să se prezinte în halul ăsta, fără toate degetele și cu două proteze total diferite. Era, în primul rând, o chestiune de imagine. Trebuia să o rezolve cumva. Urma, evident, să își cumpere două mâini noi nouțe, de care să aibă mai multă grijă pe viitor. Se ridică în picioare. I se păru că stătea acolo de o veșnicie. Privi afară prin fereastra mică ce despica zidul de piatră. Soarele dimineții proiecta, deasupra colinelor, minunate orologii de foc. Deasupra, calești de puf făceau aproape imposibil traficul pe cerul albastru. Avea să accepte. Dar înainte trebuia să verifice și astrele. Elias era, totuși, astrolog și, ca în orice profesie serioasă, trebuie să faci toate calculele. Se așeză, iarăși, pe scaun. De data asta, mult mai liniștit, și așteptă ca întreaga oră să se scurgă pentru a putea pleca. Nici el, nici domnul Cezar nu mai aveau ce să își spună în acea zi. Salută la fix și coborî scările de piatră ale turnului cu ceas. Jos se trezi înconjurat de zeci de biciclete. Respirația îi deveni greoaie și picioarele începură să îi tremure. Bicicletele se scurgeau în